

อย่าคิดลึก

๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ถึงเวลาที่ลูกจะได้เลื่อนระดับชีวิต จากเทือกเถาเหล่ากอของสมณะไปเป็นพระภิกษุ ก็ขอให้ตั้งใจบวชให้ดี **บวชแล้วอย่าไปคิดลึก** คิดอย่างเดียว ทำอย่างไรจะทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงวบุญ สร้างบารมี อย่างน้อยก็ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว และศึกษาวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะยังมีความรู้ภายในอันยิ่งใหญ่อีกมากมาย ที่เรียนตลอดชาตินี้ ก็ยังไม่หมด

สุขด้วยตัวเอง

๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

สามเณรคงจะรู้แล้วว่า อริยาบถที่ชอบมากที่สุด คือ อริยาบถนั่งสมาธิ ซึ่งเป็นอริยาบถเดียวของท่านผู้รู้ภายใน และท่านผู้รู้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต รวมทั้งผู้รู้ที่อยู่ในอายตณนิพพาน ล้วนอยู่ในอริยาบถนั่งอย่างนี้ ไม่ยืน ไม่เดิน แล้วก็ไม่นอน มีความยินดีอย่างนี้ และก็เริ่มรู้จักแล้วว่า เราเป็นสุขด้วยตัวของเราเอง ดีกว่าการเป็นสุขที่อาศัยวัตถุภายนอก และเป็นสุขที่ยิ่งใหญ่กว่า แล้วก็มีความสุขที่แตกต่างจากความสุขที่เคยเจอ

ความสุขภายนอก อย่างเรามีแว่นตา ปากกา แหวนเพชร ประเดี๋ยวเดียวก็หายเห่อ เสื้อผ้ามีก็ต้องคอยดูแล ต้องทำความสะอาด ต้องรีด อะไรต่าง ๆ สารพัด แล้วมันก็ผูกพัน ให้ความปลื้มใจประเดี๋ยวประด๋าว ทุกคน สัตว์ สิ่งของที่เคยเจอมา ก็ไม่เคยให้ความสมบูรณ์ ไม่เคยเติมความพร่องของใจให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์เลย

แต่ความสุขที่สุขด้วยตัวเองนี่สิ แค้นหงลบตาพริ้ม ๆ นิ่งหน้าอึ้ง ๆ แค้นนั้น ก็พบความสุขที่แท้จริงภายใน

อริยาบถของผู้รู้

๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

การนั่งสมาธิ คือ **อริยาบถของผู้มีบุญ ของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน** ตื่นตัวภายใน มีความเบิกบาน หัวใจขยาย เป็นสิ่งที่กิเลสถึงทางตัน ล่มสลายไปแล้ว เอาชนะไม่ได้ แม้ว่ายังไม่เป็นพระอรหันต์ก็ตาม

มีส่วนแห่งบุญ

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ถ้าระหว่างที่ฉันนั่งอาหาร สามเณรตรีกธรรมะได้ตลอด สว่างภายในตลอดการฉัน แปลว่า ฉันครั้งนี้ไม่เป็นหนี้แถมเป็นเจ้าของหนี้ เป็นนาย เป็นแหล่งแห่งบุญ เป็นเนื้อนาบุญ **ฉันในฐานะเป็นเนื้อนาบุญ** ทำให้ฉันไปก็ปิติ นึกถึงบุญที่ตัวได้ทำ และก็นึกซาบซึ้งในการถวายทานของโยม โยมก็จะไปมีส่วนแห่งบุญตรงนี้มากที่สุดทีเดียว